

Wtorek, 13 września 2011 r.

Skuteczna strategia europejska w zakresie surowców

P7_TA(2011)0364

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2011 r. w sprawie skutecznej strategii europejskiej w zakresie surowców (2011/2056(INI))

(2013/C 51 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lutego 2011 r. zatytułowany „Stawianie czoła wyzwaniom związanym z rynkami towarowymi i surowcami” (COM(2011)0025),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. zatytułowany „Inicjatywa na rzecz surowców: zaspokajanie naszych kluczowych potrzeb w celu stymulowania wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie” (COM(2008)0699),
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie najważniejszych surowców dla UE, przygotowane przez podgrupę Grupy ds. Dostaw Surowców z Dyrekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu Komisji Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. zatytułowany „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii Europa 2020” (COM(2011)0021),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112/4),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 października 2010 r. zatytułowany „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji. Konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie” (COM(2010)0614),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 listopada 2010 r. zatytułowany „Projekt przewodni strategii Europa 2020 – Unia innowacji” (COM(2010)0546),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. zatytułowany „Handel, wzrost i polityka światowa – polityka handlowa jako kluczowy element strategii Europa 2020” (COM(2010)0612),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie polityki przemysłowej w erze globalizacji ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie UE 2020 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wytyczne dotyczące wydobycia mineralnych surowców nieenergetycznych zgodnie z wymogami sieci Natura 2000, opracowane przez Dyrekcję Generalną ds. Środowiska Komisji Europejskiej ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/enterprise/policies/raw-materials/files/docs/report-b_en.pdf.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0093.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0037.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 57.

⁽⁵⁾ http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/management/docs/nee_n2000_guidance.pdf.

Wtorek, 13 września 2011 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji towarzyszący komunikatowi Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. zatytułowanemu „Inicjatywa na rzecz surowców: zaspokajanie naszych kluczowych potrzeb w celu stymulowania wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie” (COM(2008)0699) (SEC(2008)2741),
- uwzględniając roczne sprawozdanie w sprawie surowców za rok 2009, opracowane przez Dyрекcję Generalną ds. Handlu Komisji Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając analizę dotyczącą powiązań między środowiskiem a konkurencyjnością, opracowaną przez Dyрекcję Generalną ds. Środowiska Komisji Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 10 listopada 2010 r. zatytułowaną „Polityka rozwojowa UE na rzecz wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu i zrównoważonego rozwoju – zwiększenie skuteczności polityki rozwojowej UE” (COM(2010)0629),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 listopada 2010 r. w sprawie zacieśnienia stosunków między UE a Afryką (COM(2010)0634),
- uwzględniając oczekiwany komunikat Komisji w sprawie handlu i rozwoju,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 września 2009 r. zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju – stworzenie ram politycznych dla podejścia obejmującego całą UE” (COM(2009)0458),
- uwzględniając rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie spójności polityki UE na rzecz rozwoju i koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 marca 2011 r. dotyczące sprostania wyzwaniom związanym z surowcami oraz na rynkach towarowych,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Traktatu z Lizbony), w którym potwierdza się, że przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, UE bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając obecną rundę dauhańskich negocjacji,
- uwzględniając wspólną strategię UE-Afryka z 2007 r. oraz deklarację z Trypolisu uzgodnioną na 3. szczycie UE-Afryka w dniach 29-30 listopada 2010 r.,
- uwzględniając obecnie toczącą się w ramach WTO sprawę dotyczącą dziewięciu surowców, wniesioną przez UE, USA i Meksyk przeciwko Chinom,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0288/2011),

⁽¹⁾ <http://ec.europa.eu/trade/creating-opportunities/trade-topics/raw-materials/>.

⁽²⁾ Analiza „The links between the environment and competitiveness” (Powiązania między środowiskiem a konkurencyjnością), projekt ENV.G.1/ETU/2007/0041, http://ec.europa.eu/environment/enveco/economics_policy/pdf/exec_summary_comp.pdf.

⁽³⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 47.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0446.

Wtorek, 13 września 2011 r.

- A. mając na uwadze, że UE potrzebuje silnej bazy przemysłowej, która – stając się bardziej ekologiczna – zależy w wysokim stopniu od odpowiednich dostaw surowców, by przejść w stronę gospodarki niskoemisyjnej i pozostać konkurencyjną,
- B. mając na uwadze, że złożoność procedur administracyjnych i brak koordynacji między administracjami mogą przekładać się na to, że uzyskanie zezwolenia na eksploatację zasobów kopalnych może trwać nawet kilka lat, i mając na uwadze, że takie okresy oczekiwania są zbyt długie, zwiększają koszty inwestycyjne i eliminują z rynku małe i średnie przedsiębiorstwa,
- C. mając na uwadze, że światowe zapotrzebowanie na surowce, a zwłaszcza na metale wykorzystywane w branżach technologicznych, stale rośnie,
- D. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE, Australia i Stany Zjednoczone są w stanie opracować metody wydobywania surowców własnych, takich jak kluczowe surowce, metale nieszlachetne i pierwiastki ziem rzadkich,
- E. mając na uwadze, że postępy w nowych technologiach będą tylko zwiększały zapotrzebowanie na zasoby kluczowe dla rozwoju tych sektorów przemysłu,
- F. mając na uwadze, że międzynarodowe dostawy są częściowo ograniczane limitami eksportowymi, a ceny biją rekordy wysokości,
- G. mając na uwadze, że w sektorze produkcji udział kosztów materiałowych wchodzących w skład łącznych kosztów produkcji jest o wiele wyższy niż udział związany z płacami pracowników oraz że oczekuje się, iż przynajmniej w perspektywie średnioterminowej udział kosztów materiałowych we wszystkich sektorach będzie się nadal zwiększał,
- H. mając na uwadze, że rynki korzystają z równych warunków konkurencji,
- I. mając na uwadze, że nasilona konkurencja o surowce może pogorszyć stosunki międzynarodowe i doprowadzić do konfliktów o zasoby,
- J. mając na uwadze, że te wyzwania mogą stać się okazją do utworzenia nowych innowacyjnych partnerstw cechujących się obopólną korzystną współpracą pomiędzy UE a krajami trzecimi;
- K. mając na uwadze, że w wielu krajach rozwijających się eksploatacja zasobów naturalnych nie przyniosła korzyści społeczeństwu ze względu na niedemokratyczne reżimy, nadużycia, korupcję i konflikty zbrojne,
- L. mając na uwadze, że zaproponowane przez Komisję działania mające na celu zwiększenie wydajności i recykling zasobów ograniczają się głównie do dokonywania ocen tego, co można by zrobić, a nie stanowią konkretnych środków, które należałoby podjąć, a w związku z tym są niewystarczające, aby osiągnąć wyznaczone cele,
- M. mając na uwadze, że zdaniem Komisji lepsze wdrażanie i wykonanie istniejących przepisów w dziedzinie odpadów jest niezbędnym elementem promowania Europy korzystającej z zasobów w sposób bardziej efektywny,
- N. mając na uwadze, że zwiększenie stopnia recyklingu cennych surowców, zwłaszcza pierwiastków ziem rzadkich, wymaga znacznego poziomu demontażu,
- O. mając na uwadze, że zyskowny recykling opiera się na niezawodnej i wydajnej technologii klasyfikacji i oddzielania, ponieważ wartość surowców poddawanych recyklingowi zależy od czystości ich frakcji,

Wtorek, 13 września 2011 r.

- P. mając na uwadze, że zwiększenie wydajności i recyklingu wspomże trwałość, konkurencyjność i bezpieczeństwo dostaw,
- Q. mając na uwadze, że w ostatnich dekadach wydajność pracy wzrosła o wiele szybciej niż wydajność surowców, a szacunki wskazują, że koszty pracy stanowią mniej niż 20 % kosztów produktu, a koszty surowców stanowią 40 %; mając na uwadze, że oznacza to konieczność podjęcia szybkich działań mających na celu zwiększenie wydajności zasobów,
- R. mając na uwadze, że sprawą najwyższej wagi jest podejmowanie terminowych i stanowczych kroków w ramach wdrażania skutecznej strategii oraz uzyskiwania wyników europejskiej inicjatywy na rzecz surowców,

Strategia w zakresie surowców

1. uważa, że przed Europą stoją zarówno wyzwania, jak i ogromne szanse związane z surowcami; podkreśla, że obecnie, gdy w skali światowej popyt na surowce wzrasta, UE ma szansę na osiągnięcie korzyści poprzez zwiększenie dostaw surowców i ich efektywności, przy jednoczesnym zaspokajaniu potrzeb przemysłu UE i sektora surowców; podkreśla, że sprawiedliwy dostęp do surowców oraz ich stabilne i przewidywalne ceny mają kluczowe znaczenie dla perspektyw rozwoju, konkurencyjności, innowacji i utrzymania europejskiego przemysłu, zaś ograniczenia w dostępie i podaży, zwłaszcza w odniesieniu do tak kluczowych surowców jak pierwiastki ziem rzadkich, oraz znaczna niestabilność cen mogą utrudniać konkurencyjność, efektywność i perspektywy innowacji przemysłu UE, w szczególności MŚP; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja zainicjowała temat polityki surowcowej w ramach „inicjatywy na rzecz surowców” w 2008 r., i zdecydowanie wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby dążyły do jej szybkiego wdrożenia; jest przekonany, że polityka dotycząca surowców i dyplomacja w odniesieniu do surowców mają ogromne znaczenie dla UE nie tylko w odniesieniu do polityki przemysłowej i handlu międzynarodowego, ale również jako kwestia przekrojowa odnosząca się do różnych obszarów polityki wewnętrznej oraz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; zwraca się do Komisji o nadanie tej kwestii takiego samego priorytetu, jak kwestii związanej z energią; jest zdania, że jest to również zadanie dla Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ);

2. uważa, że odpowiedzialność za spójną i skuteczną dyplomację UE musi spoczywać na ESDZ i odpowiednich służbach Komisji – zwłaszcza na DG ds. Handlu w kwestiach związanych z handlem – które działają w ścisłej koordynacji z Radą i Parlamentem; jest ponadto zdania, że strategiczne znaczenie surowców należy odzwierciedlić w strukturze organizacyjnej ESDZ oraz liczbie pracowników odpowiednich delegatur UE; podkreśla znaczenie koordynowania polityki zagranicznej UE i państw członkowskich w dziedzinie surowców;

3. wzywa Komisję do należytego skupienia się na rynkach towarowych oraz inicjatywie na rzecz surowców w odrębnych działaniach, ponieważ obie dziedziny mają odmienny charakter i wymagają szczególnych środków w celu rozwiązania rozbieżnych problemów; podkreśla, że rynki finansowe i towarowe są obecnie ze sobą bardziej powiązane niż kiedykolwiek wcześniej oraz że spekulacje nasilają niestabilność cen; odnotowuje, że właściwie funkcjonujące rynki surowców zapewniłyby przedsiębiorstwom niezbędne bodźce do bardziej wydajnego wykorzystywania zasobów, zastępowania ich, poddawania recyklingowi i dokonywania dalszych inwestycji w działania badawczo-rozwojowe na rzecz ich zastąpienia; zachęca zatem Komisję do wspierania właściwego funkcjonowania rynków surowców, np. poprzez kontynuowanie przeglądu dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych w celu zapewnienia bardziej przejrzystego obrotu; podkreśla, że trzy filary inicjatywy na rzecz surowców uzupełniają się w rozwiązywaniu problemów dotyczących surowców i zapewnianiu ich dostaw w UE; wzywa Komisję do zrównoważonego i spójnego wdrożenia strategii w zakresie surowców, zwłaszcza w odniesieniu do innych istotnych europejskich strategii politycznych, szczególnie dotyczących przemysłu, badań, środowiska, transportu i strategii „Europa 2020”; w tym kontekście odnotowuje w szczególności istotną rolę, jaką odgrywa silna polityka innowacji i polityka przemysłowa;

Wtorek, 13 września 2011 r.

4. przychylnie odnosi się do prac Komisji nad określeniem kluczowych surowców, z których wszystkie są metalami wykorzystywanymi w branżach technologicznych i muszą być uwzględnione w kolejnych działaniach; wzywa Komisję do:

- regularnej aktualizacji wykazu kluczowych surowców i obserwowania często występujących, ale ważnych surowców w celu odwrócenia tendencji inflacji powodującej zwiększenie koncentracji własności wśród dostawców;
- stworzenia „radaru ryzyka” dla kluczowych surowców, przeanalizowania bieżących i przyszłych potrzeb i cen oraz negatywnych skutków niedoborów potencjalnych kluczowych surowców, zwłaszcza pierwiastków ziem rzadkich, w odniesieniu do sektora energii odnawialnej, nowoczesnych technologii, obrony, a nawet motoryzacji;
- przeanalizowania łańcuchów dostaw zależnych od kluczowych surowców, potencjału rafinacyjnego – w tym skutkującego półproduktami – i interakcji między surowcami kluczowymi a powiązаныmi z nimi metalami nieszlachetnymi;

przypomina, że w ramach surowców – szczególnie tych kluczowych – krytyczność różnych elementów zmienia się, tak jak ich dostępność, wykorzystanie, potrzeba przetworzenia, a w konsekwencji cena, co należy wziąć pod uwagę w analizie; zwraca ponadto uwagę na zróżnicowane paradygmaty logistyczne strumieni surowcowo-materiałowych na wspólnym rynku;

5. zauważa, że nie wszystkie rynki surowców zachowują się w ten sam sposób, a zwłaszcza – że rynki surowców w sektorze rolnictwa są uzależnione od sezonowości i podatne na zmienne warunki pogodowe, przez co wymagają szczególnej uwagi;

6. apeluje w związku z tym, aby Komisja przeprowadziła badanie na temat europejskiego eksportu surowców niewchodzących w skład surowców podstawowych (takich jak lit, hafn i nikiel), które mają jednak strategiczne znaczenie dla zaspokojenia potrzeb europejskiego przemysłu oraz wytwarzania dóbr konsumpcyjnych o wysokiej wartości dodanej; badanie to powinno także zawierać ocenę zależności naszego przemysłu od tych surowców i środków zapewniających bezpieczeństwo ich dostaw, a także kosztów środowiskowych związanych z ich wydobyciem oraz innych możliwych rozwiązań;

7. przychylnie odnosi się do uwzględnienia w komunikacie Komisji szerokiego spektrum surowców, takich jak kaczuk naturalny, drewno i kruszywa; wzywa Komisję do przeprowadzenia analiz dostępności tych materiałów i potencjalnego popytu na nie oraz, w razie potrzeby, do podjęcia na tej podstawie odpowiednich działań; stwierdza, że niniejsze sprawozdanie skupia się na strategicznych i kluczowych surowcach;

8. wskazuje, że skuteczne zarządzanie polityką surowcową jest kluczem do skutecznej strategii dotyczącej surowców; odnotowuje, że skuteczna strategia musi obejmować ciągły dialog z zainteresowanymi stronami; podkreśla potrzebę ścisłej współpracy i przekazywania informacji w ramach Komisji i Parlamentu Europejskiego oraz pomiędzy państwami członkowskimi; zaleca powołanie w 2011 r. międzywydziałowej grupy zadaniowej wysokiego szczebla ds. surowców, idąc za przykładem Francji i USA, obejmującej odnośne dyrekcje generalne, Wspólne Centrum Badawcze (JRC), Europejską Agencję Środowiskową i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, która opracowałaby, monitorowała i modyfikowała strategię polityczne, w tym umowy o partnerstwie, by zapewnić strategiczną spójność i wspierać ustanowienie systemu wczesnego ostrzegania, m.in. przed zakłóceniami rynku i konfliktami o zasoby, którego uzupełnieniem byłaby grupa monitorująca; wzywa Komisję do opracowania długoterminowego europejskiego planu działania na rzecz surowców do roku 2050, w którym określono by przyszłe wydarzenia, zagrożenia i możliwości w sektorach surowców i kluczowych surowców, a także który mógłby ułatwić europejskim branżom przemysłu oraz instytucjom naukowym i badawczym angażowanie się w długoterminowe planowanie i inwestycje; wzywa ponadto Komisję do wspierania państw członkowskich w opracowywaniu własnych strategii dotyczących surowców oraz do rozwijania koordynacji i wzajemnej wymiany najlepszych praktyk, w tym w zakresie wymiaru zewnętrznego; sugeruje, aby oczekiwany komunikat w sprawie zewnętrznego wymiaru energii posłużył za model;

Wtorek, 13 września 2011 r.

9. nalega, by regularnie informowano Parlament Europejski za pośrednictwem rocznego sprawozdania z postępów o rozwoju sytuacji w zakresie surowców nieenergetycznych w ramach inicjatywy na rzecz surowców i o realizacji jej założeń, skupiającego się także na spójności polityki w odniesieniu do polityki handlowej, rozwojowej i środowiskowej oraz na danych o kluczowych surowcach;

Przemiana wyzwania w szansę dla europejskiego przemysłu: efektywne gospodarowanie zasobami, recykling, możliwości zastąpienia

10. zauważa, że przezwyciężenie wyzwań w zakresie surowców jest również szansą na ożywienie bazy przemysłowej w UE, rozwój potencjału technicznego i specjalistycznej wiedzy oraz zwiększenie konkurencyjności i stabilnej wykwalifikowanej siły roboczej dzięki ambitnej strategii innowacji przemysłowej; zauważa, że niezależnie od znaczenia skutecznej polityki handlowej i korzystania z własnych zasobów, w perspektywie średnio- i długookresowej dla konkurencyjności, trwałości i bezpieczeństwa dostaw kluczowe będą takie kwestie, jak dobre zarządzanie surowcami, zwiększenie wydajności, ponowne wykorzystanie, energooszczędny recykling, zmniejszenie zużycia zasobów, także poprzez podniesienie standardów jakości produktów i – w odpowiednich przypadkach – zasadę dłuższego wykorzystywania, oraz zastosowanie zielonych technologii; jest przekonany, że wszelkie inicjatywy podejmowane w tym względzie powinny być oparte na odpowiednich ocenach skutków koncentrujących się na potencjalnych skutkach środowiskowych, społecznych i dla konkurencji; podkreśla znacznie konsekwentnego stosowania prawnie wiążącej europejskiej hierarchii postępowania z odpadami określonej w dyrektywie ramowej w sprawie odpadów, w ramach której priorytet przed odzyskiwaniem i unieszkodliwianiem nadaje się zapobieganiu, ponownemu wykorzystaniu i recyklingowi; stwierdza, że Komisja powinna wspierać społeczne innowacje, zmianę stylu życia oraz takie nowe koncepcje, jak ekoleasing, chemiczny leasing i współdzielenie;

11. zauważa, że niższy poziom konsumpcji, zapobieganie produkcji odpadów oraz wtórne wykorzystanie są kluczowymi elementami procesu przechodzenia na gospodarkę wydajną pod względem zasobów;

12. proponuje, by Komisja przeprowadziła wszechstronną analizę dotyczącą wykorzystania gospodarczych modeli leasingu jako alternatywy dla własności towarów, a także ich wpływu na wykorzystanie i odzyskiwanie surowców; podkreśla, że podnoszenie świadomości jest głównym wyzwaniem w tym kontekście;

13. podkreśla potrzebę prac na rzecz oddzielenia kwestii wzrostu gospodarczego od kwestii zwiększonego wykorzystania zasobów, co pomoże też zmniejszyć względną zależność od importu; podkreśla znaczenie opracowania strategii w zakresie surowców także w szerszym kontekście zmiany klimatu; przychylnie odnosi się zatem do zamysłu otwarcia przez Komisję inicjatywy dotyczącej oszczędnego gospodarowania zasobami; wzywa Komisję do zidentyfikowania przeszkód w zwiększaniu wydajności surowców (w tym przeszkód technicznych, kosztów itp.) i do włączenia i oceny średnio- i długoterminowych celów poprawy efektywności energetycznej, które odzwierciedlają potrzebę ograniczenia zależności UE od importu surowców, jako że w UE import ten jest najwyższy na świecie na głowę mieszkańca; w celu dokonania obiektywnej oceny postępów i porównań z innymi krajami zwraca się do Komisji o opracowanie rzetelniejszej metodologii mierzącej efektywność gospodarowania zasobami, przy uwzględnieniu prac Eurostatu w tej dziedzinie, a także wyników niedawno zleconego opracowania Parlamentu Europejskiego na ten temat;

14. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie instrumentów i wskaźników takich jak TEEB (ekonomika ekosystemów i różnorodności biologicznej); apeluje do Komisji o propagowanie i pobudzanie rozwoju i wykorzystania tych instrumentów;

15. uważa, że podatek od surowców mineralnych nie jest odpowiednim narzędziem fiskalnym zwiększającym efektywne gospodarowanie zasobami, jednocześnie wzywając Komisję, aby zleciła przeprowadzenie badania dotyczącego skutków podatku od wody i użytkowania gruntów, zwracając szczególną uwagę na ewentualne niezamierzone skutki na działalność gospodarczą i produkcję energii odnawialnej w UE;

Wtorek, 13 września 2011 r.

16. wzywa Komisję, aby poważnie rozważyła – w oparciu o dogłębną ocenę skutków – rozszerzenie podejścia ekoprojektów do surowców, oceniła możliwość wprowadzenia nowych instrumentów, współpracowała z organami normalizacyjnymi, oceniła wykonalność programu „top-runner” dla produktów związanych z efektywnym gospodarowaniem zasobami, wzmocniła doradztwo z zakresu efektywnego gospodarowania zasobami, w szczególności dla MŚP, np. poprzez wzmacnianie tych programów w ramach Agencji Wykonawczej ds. Konkurencyjności i Innowacyjności (EACI); wzywa Komisję, aby wspierała MŚP w tym zakresie, promując dzielenie się przez państwa członkowskie najlepszymi praktykami oraz udzielanie dostępu do odnośnych badań w ramach PR7 i przyszłych programów badawczych UE; wzywa przedsiębiorstwa do korzystania z systemu ekozarządzania i ekoaudytu (EMAS) lub norm ISO; wzywa Komisję i państwa członkowskie do częstszego korzystania z zamówień publicznych w celu położenia nacisku na stosowanie produktów charakteryzujących się oszczędnym zużyciem zasobów oraz produktów wykorzystujących surowce wtórne, a także do zagwarantowania solidnego i przejrzystego procesu recyklingu w momencie ich wycofania z użycia; odnotowuje, że w procesie recyklingu liczy się nie tylko ilość, ale również jakość; podkreśla w związku z tym znaczenie projektu produktu, który będzie ułatwiać proces recyklingu; podkreśla znaczenie ujęcia kwestii zużycia zasobów w informacji o produkcie oraz oznakowaniu ekologicznym, aby dać konsumentom możliwość wyboru; wzywa europejskie organy normalizacyjne do podkreślenia kwestii efektywnego korzystania z zasobów przy ustanawianiu norm;

17. wzywa Komisję do przeanalizowania sposobu, w jaki można zmienić dyrektywę w sprawie ekoprojektu, dyrektywę w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, dyrektywę w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego oraz dyrektywę w sprawie zużytych baterii, aby zwiększyć nie tylko ogólny poziom recyklingu, ale również poziom recyklingu surowców, w tym pierwiastków ziem rzadkich, np. poprzez określenie bardziej szczegółowych wymogów dotyczących demontażu, a także do zaproponowania odpowiednich poprawek do tych aktów prawnych;

18. podkreśla, że ponowne wykorzystywanie i recykling może przyczynić się do zmniejszania emisji gazów cieplarnianych, jako że wykorzystywanie surowców jest istotnym źródłem emisji tychże gazów; odnotowuje ponadto wysoki poziom recyklingu w szczególnych sektorach objętych przepisami w zakresie recyklingu; zwraca się do Komisji o określenie sposobów dalszego zwiększenia recyklingu w odnośnych sektorach, m.in. poprzez udoskonalenie ram prawnych gospodarki obiegowej; podkreśla potrzebę inwestowania w recykling surowców, zwłaszcza pierwiastków ziem rzadkich; wzywa Komisję do rozpoczęcia dogłębnej analizy przepływu surowców w UE na podstawie całego cyklu życia surowców (od wydobycia do odpadu) w poszczególnych sektorach i w perspektywie oceny i zaproponowania oszczędnych sposobów zwiększenia recyklingu surowców przy ograniczeniu skutków dla środowiska; wzywa Komisję do harmonizacji europejskiego ustawodawstwa i minimalnych standardów dotyczących recyklingu z myślą o większej spójności; wzywa państwa członkowskie, aby zadbały o odpowiednie wdrożenie istniejących przepisów, a także wzywa krajowe zrzeszenia branżowe do czynnego propagowania recyklingu wśród swoich członków oraz do ułatwiania prowadzenia współpracy z instytucjami badawczymi i innymi sektorami; odnotowuje znaczenie oddzielenia ilości wytwarzanych odpadów od zwiększania produkcji;

19. uznaje znaczenie tworzenia synergii przemysłowych dotyczących recyklingu oraz wspierania przedsiębiorstw w odkrywaniu sposobów na to, by ich odpady i produkty uboczne mogły służyć jako zasoby dla innych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania takiego podejścia, jakie przyjęła Wielka Brytania w ramach krajowego programu symbiozy przemysłowej;

20. wzywa Komisję do:

- zbadania i wspierania projektów w zakresie górnictwa miejskiego, ponieważ może ono być znacznie zasobniejsze niż pierwotne rudy kopalne, a znaczna część wartościowych surowców wtórnych może zostać wydobyta, ponownie wykorzystana i poddana recyklingowi, oraz do inwestowania w projekty, które ogólnie ograniczają wykorzystanie surowców, a przez to przyczyniają się do zmian społecznych,
- zbadania – w tym za pomocą niezależnej oceny skutków – możliwości ponownego otwarcia zamkniętych składowisk odpadów, by poddać recyklingowi potencjalny złom, stosując najlepsze dostępne technologie, ponieważ doprowadziłoby to do zwiększenia dostępności surowców i wzrostu zatrudnienia w Unii,
- zbadania pozostałych wysypisk odpadów kopalnianych i metalurgicznych,

Wtorek, 13 września 2011 r.

- uzupełnienia do 2012 r. bazy danych na temat składowisk odpadów kopalnianych oraz wdrożenia dyrektywy w sprawie odpadów kopalnianych,
- zagwarantowania, że odpady te są przetwarzane zgodnie z najlepszymi dostępnymi technologiami,
- zachęcania do zarządzania cyklem życia budynków zapewniającego, w odpowiednich przypadkach, możliwość recyklingu materiałów zużytych do ich budowy,
- stopniowego wprowadzenia zakazu składowania odpadów w całej Unii Europejskiej;

21. jest zdania, że istnieje pilna potrzeba uzyskania szerszych informacji na temat górnictwa miejskiego, w związku z czym zwraca się do Komisji o dokonanie oceny zwłaszcza potencjału, ale także możliwych ograniczeń w tym zakresie;

22. zachęca Komisję do opracowania strategii, zgodnie z którą recykling i proces odzyskiwania odbywałyby się jak najbliżej źródła odpadów z uwzględnieniem oczyszczania ścieków, co umożliwiłoby odzyskiwanie większych ilości surowców, zapobiegałoby sytuacji, w której surowców nie da się odzyskać, oraz ograniczyłoby niekorzystny wpływ na środowisko i byłoby bardziej efektywne energetycznie;

23. wzywa ponadto Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy w sprawie składowania odpadów⁽¹⁾ oraz do rozwinięcia i rozszerzenia celów wskazanych w jej art. 5 ust. 2; jest zdania, że zgodnie z dyrektywą ramową w sprawie odpadów ograniczenie polegające na zakazie przeniesienia odpadów ulegających biodegradacji na składowiska powinno od 2020 r. objąć wszystkie odpady ulegające biodegradacji, a poziom redukcji powinien wynosić 5 %;

24. wzywa Komisję do wsparcia partnerstw w zakresie recyklingu z krajami rozwijającymi się; zwraca się do Komisji o wsparcie projektów pilotażowych, takich jak strefy bez odpadów;

25. zwraca się do Komisji o dokonanie oceny, jak Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) mógłby pomóc w zmniejszeniu ryzyka finansowego odnoszącego się do inwestycji w zakłady utylizacji stosujące najnowocześniejsze technologie i w inne inicjatywy w zakresie recyklingu;

26. wzywa Komisję do wspierania badań i rozwoju w zakresie zachęt gospodarczych dotyczących recyklingu – w tym recyklingu pierwiastków ziem rzadkich – z uwzględnieniem ocen skutków; wzywa ponadto Komisję do zbadania, jak można wesprzeć rynki materiałów z recyklingu poprzez między innymi certyfikaty dla materiałów z recyklingu, wymogi ekoprojektu i zachęty podatkowe, oraz do zapewnienia zwiększenia efektów polityki spójności i budżetów, by wspierać efektywne gospodarowanie zasobami i recykling;

27. podkreśla potrzebę zwalczania nielegalnego przemieszczania materiałów podlegających recyklingowi i odpadów zawierających użyteczne surowce, zwłaszcza odpadów elektronicznych objętych dyrektywą w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (2002/96/WE), poprzez ulepszenie prawodawstwa i usprawnienie jego egzekwowania oraz wzywa państwa członkowskie do natychmiastowego skoncentrowania się na realizacji tego zadania; zwraca się do Komisji o zbadanie, jak dalsze stosowanie koncepcji odpowiedzialności wytwórcy może wspierać realizację tego celu; podkreśla potrzebę ustanowienia światowego systemu certyfikacji dla zakładów utylizacji; podkreśla znaczenie współpracy pomiędzy krajowymi służbami celnymi; wzywa Komisję do zbadania, czy mechanizm zbiorowy informujący władze o strumieniach nielegalnego przemieszczania odpadów jest konieczny; oczekuje od Komisji zbadania strumieni nielegalnych odpadów i regularnego składania sprawozdań w sprawie sukcesów w zwalczaniu nielegalnego eksportu odpadów; wzywa Komisję do wsparcia – poprzez ujęcie tej kwestii w przepisach wykonawczych do zmodernizowanego wspólnotowego kodeksu celnego – ułatwionego rozróżnienia w zgłoszeniach celnych między towarami nowymi a towarami z drugiej ręki;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów; Dz.U. L 182, z 16.7.1999, s. 1.

Wtorek, 13 września 2011 r.

28. w związku z tym wzywa również Komisję, aby w przypadkach, w których jest to korzystne, wspierała partnerów handlowych UE w przyjęciu odpowiednich przepisów prawnych i wdrożeniu odpowiednich środków kontroli, aby zapobiegać nielegalnemu importowi na ich teren wszelkich rodzajów odpadów oraz aby aktywnie przeciwdziałać korupcji, która często umożliwia nielegalny import;

29. wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę krytycznych uwag – zgłoszonych przez niektóre państwa członkowskie – dotyczących rozporządzenia Rady ustanawiającego kryteria określające, kiedy pewne rodzaje złomu przestają być odpadami na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE, i zwraca się do Komisji o zaostrenie wymogów dotyczących jakości produktu oraz ulepszenie sposobów sprawdzania i zapewniania, że złom bez statusu odpadu ma pożądaną jakość;

30. wzywa Komisję do określenia priorytetów badań i innowacji w zakresie zrównoważonych metod eksploracji i produkcji, cykli życia produktów i ich recyklingu („od kołyski do kołyski”), możliwości zastąpienia oraz efektywnego gospodarowania zasobami, ponieważ może to zmniejszyć uzależnienie europejskiego importu od monopolistycznych dostawców; wzywa Komisję do zajęcia się bieżącymi wyzwaniami w związku z recyklingiem w programach ramowych i podkreśla, że należy zwrócić uwagę na odmienne strategie recyklingu dla metali powszechnych i dla kluczowych surowców takich jak pierwiastki ziem rzadkich; wzywa Komisję do połączenia finansowania przeznaczonego na badania nad takimi surowcami, jak pierwiastki ziem rzadkich, z jasnymi celami, takimi jak np. japoński cel ograniczenia wykorzystywania pierwiastków ziem rzadkich o jedną trzecią; wzywa Komisję do uwzględnienia doświadczeń państw trzecich, które osiągnęły już wysoki poziom zbierania odpadów, co ma miejsce w Norwegii, gdzie mniej więcej 80 % odpadów elektronicznych podlega zbiórce, oraz do ustanowienia własnych analogicznych celów dotyczących zbiórki; podkreśla znaczenie w tym obszarze partnerstw publiczno-prywatnych, obejmujących przemysł, środowiska naukowe i rząd; uznaje ważną rolę, jaką takie instytucje odgrywają w odniesieniu do MŚP; podkreśla, że ważne jest, aby europejskie partnerstwo na rzecz innowacji w odniesieniu do surowców strategicznych promowało rozwój efektywnego gospodarowania zasobami, kluczowych technologii, bezpieczeństwa dostaw i krajowego sektora surowców; wzywa Komisję do zainicjowania takiego partnerstwa w 2011 r.;

31. żąda, że w komunikacie nie ujęto w wystarczający sposób kwestii zastąpienia i ponownego wykorzystania; przypomina, że zastępowanie – zwłaszcza kluczowych surowców i pierwiastków ziem rzadkich – ma ogromne znaczenie i może oferować skuteczne rozwiązania problemów związanych z dostawami i zagrożeniami środowiskowymi; wzywa w związku z tym Komisję, aby zintensyfikowała działania w tym obszarze, zwiększając finansowanie na badania i innowacje poprzez ewentualne opracowanie w następnym programie badań programu badawczo-rozwojowego w dziedzinie zastępowania surowców, przy wsparciu na rzecz obiektów demonstracyjnych; zachęca Komisję i państwa członkowskie, aby rozważyły określenie celów dotyczących zastępowania surowców, biorąc pod uwagę odnośne oceny skutków; wzywa Komisję do pełnego wykorzystania istniejących kompetencji dotyczących pierwiastków ziem rzadkich w UE;

Stabilne dostawy w UE

32. wzywa, aby polityki nefiskalne wspierały krajowe sektory surowców w przyciąganiu inwestycji; przyjmuje zatem z zadowoleniem współpracę w ramach krajowych badań geologicznych; wzywa do ściślejszej współpracy pomiędzy nimi i zachęca do stosowania wspólnych standardów i praktyk, które ułatwiłyby wymianę i korzystanie z dostępnych danych geologicznych; przychylnie odnosi się do corocznej publikacji europejskiego rocznika surowców (ERMY), podkreślając, że należy w nim ująć również dane na temat zasobów wtórnych i pozyskiwania surowców z odpadów miejskich; wzywa Komisję do dokonania oceny, czy istnieje zapotrzebowanie na unijne służby geologiczno-geodezyjne, które zbierałyby wyniki prac krajowych służb geologiczno-geodezyjnych i współpracowały z partnerami międzynarodowymi; popiera działania Komisji dotyczące ulepszenia unijnej bazy wiedzy z zakresu geologii; wzywa Komisję do opracowania – we współpracy z państwami członkowskimi – cyfrowej mapy zasobów Unii;

33. odnotowuje znaczenie wewnętrznego zaopatrzenia w surowce w Europie; wzywa zatem:

— do lepszej koordynacji w odniesieniu do poszukiwania, wydobywania, dystrybucji, przetwarzania, ponownego wykorzystania i recyklingu;

Wtorek, 13 września 2011 r.

- właściwe organy administracji publicznej (krajowe, regionalne i lokalne) do wdrożenia jasnych, skutecznych i skoordynowanych procedur administracyjnych w zakresie przyznawania zezwoleń na eksploatację krajowych surowców, w tym ewentualnego utworzenia pojedynczego punktu kontaktowego do ułatwienia i przyspieszenia procesu wydawania zezwoleń;
- państwa członkowskie do opracowania polityki zagospodarowania przestrzennego, uwzględniającej długoterminowe prognozy dotyczące regionalnego i lokalnego popytu na minerały, odzwierciedlone w krajowych strategiach dotyczących surowców, które to należy oprzeć na obecnej w różnych państwach członkowskich rzetelnej geologicznej wiedzy fachowej w dziedzinie surowców i które nie powinny zakłócać handlu w UE lub wykluczać popytu transgranicznego;

podkreśla w związku z tym istotną rolę, jaką w kontekście krajowego górnictwa odgrywają przedsiębiorstwa oferujące usługi związane z procesem produkcji; podkreśla znaczenia pobudzania regionalnych lub krajowych klastrów surowcowych skupiających przemysł, usługi geologiczne, dostawców usług związanych z procesem produkcji, producentów wyposażenia, spółki górnicze i rafinerie oraz sektor transportu i partnerów społecznych dla zrównoważonych metod wydobywania w Europie, także przy wykorzystaniu nowych technologii wydobywania;

34. wzywa Komisję do włączenia celów zawartych w planie działania w dziedzinie różnorodności biologicznej do strategii dotyczącej surowców w celu wzmocnienia powiązań między gospodarką a środowiskiem naturalnym oraz uwzględnienia wpływu wydobywania, produkcji, wykorzystywania i unieszkodliwiania surowców na środowisko; wzywa Komisję do wsparcia procesu opracowywania planów strategicznego gospodarowania gruntami we wszystkich państwach członkowskich w celu zrównoważenia wydobywania surowców z innymi rodzajami potrzeb związanych z użytkowaniem gruntów oraz w celu ochrony środowiska naturalnego i różnorodności biologicznej;

35. podkreśla, że działalność wydobywcza powinna być prowadzona z poszanowaniem najwyższych standardów w zakresie bezpieczeństwa miejsca pracy i ochrony środowiska, tak aby zapobiegać wypadkom i rekultywować obszary, na których prowadzona jest działalność wydobywcza;

36. zwraca się do Komisji, aby zwróciła odpowiednią uwagę na rozwój obszarów bogatych w zasoby i aby uwzględniła kompleksowe podejście do usprawnienia infrastruktury transportowej łączącej bogate w zasoby obszary Unii z jej obszarami przemysłowymi; w związku z tym wzywa Komisję do dopilnowania tego, by zmienione wytyczne dotyczące transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T) zaspokajały potrzeby przemysłu poprzez zapewnienie niezakłóconego dostępu do surowców;

37. potwierdza, że wytyczne NATURY 2000 stanowią solidne podstawy, w oparciu o które należy prowadzić działania dotyczące wydobywania surowców nieenergetycznych z poszanowaniem zasady solidarności; apeluje do Komisji, aby regularnie kontrolowała, czy w państwach członkowskich dokonano postępów w zakresie pogodzenia wydobywania surowców z ochroną środowiska; zauważa, że kodeksy postępowania mające na celu osiągnięcie jak najlepszych wyników technicznych, społecznych, dotyczących konkurencyjności i środowiskowych są ważnymi instrumentami; przypomina rezolucję Parlamentu z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie zrównoważonej polityki UE na dalekiej północy⁽¹⁾ i wzywa w związku z tym Komisję, aby zgodnie z zasadą ostrożności przeanalizowała możliwości zrównoważonej pod względem środowiskowym eksploatacji obszarów wrażliwych, które mogą być cennymi dostawcami niezbędnych surowców, takich jak Arktyka, Morze Barentsa oraz Grenlandia, i w miarę możliwości rozszerzyła obowiązujące umowy o partnerstwie z krajami tych regionów;

38. podkreśla potrzebę bardziej przejrzystych i przewidywalnych warunków ramowych prawnych procesów wydawania zezwoleń na otwarcie nowych kopalń wydobywających metale i minerały bez naruszania norm środowiskowych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0024.

Wtorek, 13 września 2011 r.

39. podkreśla, że kraje Europy Północnej i regionu Morza Barentsa dysponują znacznymi zasobami rud, minerałów i lasów; jest przekonany, że północny region Europy może wnieść znaczny wkład w pokrycie zapotrzebowania na dostawy surowców dla spółek europejskich, a tym samym w ograniczenie zależności Europy od importu; jest przekonany, że istnieje wyraźna potrzeba zwiększenia świadomości potencjału Europy Północnej w trwającej obecnie dyskusji dotyczącej surowców;

40. podkreśla znaczenie badań, rozwoju i innowacji dla sprostania nowym wyzwaniom; podkreśla wkład badań, rozwoju i innowacji dla opracowania innowacyjnych technologii oraz zrównoważonych metod wydobywania, rafinacji, produkcji i recyklingu rud w dalsze ograniczanie śladu ekologicznego i możliwych negatywnych skutków społecznych;

41. wzywa Komisję do podjęcia działań zachęcających do rozważenia ponownego otwarcia niektórych kopalń w celu prowadzenia zrównoważonej działalności górniczej, która przyczyniłaby się do złagodzenia ryzyka niedoboru surowców grożącego przemysłowi europejskiemu;

42. podkreśla znaczenie umiejętności i szkoleń oraz rolę, jaką odgrywają geolodzy, inżynierowie, górnicy i inni pracownicy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wejścia w tym kontekście w bliski dialog z partnerami społecznymi, środowiskiem akademickim i przemysłem; wzywa Komisję do określenia do 2012 r. zapotrzebowania na wykwalifikowany personel w zakresie badań i rozwoju, ekstrakcji, rafinacji, przetwarzania i recyklingu surowców oraz dostępności tego personelu, a także do udostępnienia wyników analizy Parlamentowi Europejskiemu; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania wspólnie z sektorem przemysłu i środowiskiem akademickim kształcenia w dziedzinie surowców poprzez specjalne programy i kursy na uniwersytetach oraz stypendia; popiera w związku z tym programy wymiany związane z tym obszarem badań, takie jak Erasmus Mundus w zakresie minerałów i ochrony środowiska;

43. z zadowoleniem przyjmuje propozycję dotyczącą unijnej polityki w zakresie surowców i pierwiastków ziem rzadkich, która ma na celu ustanowienie międzynarodowej platformy regulacyjnej, zapewnienie dostępu do surowców, zwłaszcza surowców uznanych za kluczowe, i dostaw tych surowców, zagwarantowanie otwarcia rynków światowych i propagowanie współpracy międzynarodowej w zakresie zrównoważonego wydobywania surowców oraz efektywnego wykorzystania zasobów w oparciu o obopólne interesy; podkreśla w związku z tym potrzebę stworzenia żywego dialogu w obszarze unijnej polityki w zakresie surowców pomiędzy krajami uprzemysłowionymi, uprzemysławiającymi się i bogatymi w zasoby krajami rozwijającymi się, również z myślą o propagowaniu praw człowieka, dobrych rządów, stabilności w regionach oraz ograniczaniu ryzyka konfliktów o zasoby;

44. wzywa Komisję do jak najsurowszego egzekwowania istniejących przepisów UE, do uwzględnienia bezpieczeństwa i norm dotyczących wydobywania złota w działaniach projektu przewodniego „Unia innowacji”, do uwzględnienia w pracach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) specjalnego punktu dotyczącego wydobywania złota, który obejmie aspekty dotyczące bezpieczeństwa, innowacji, zarządzania chemikaliami, wydobywania nielegalnego i rzemieślniczego, tak aby znaleźć długoterminowe trwałe rozwiązanie służące zrównoważonej produkcji i zrównoważonemu importowi złota na potrzeby UE, a także do rozważenia przeglądu wytycznych Berlin II dotyczących wydobywania rzemieślniczego i na małą skalę;

45. zaznacza, że górnictwo tradycyjne i na małą skalę może odgrywać istotną rolę w życiu społeczności lokalnych, zapewniać zatrudnienie i przyczynić się do realizacji celów rozwojowych, wówczas gdy jest oficjalnie uznane, uregulowane przepisami i popierane; ubolewa nad brakiem wiedzy i narzędzi analitycznych w tym obszarze i podkreśla potrzebę poprawy jego widoczności, ułatwienia skutecznego nakreślenia i wdrażania polityki dotyczącej górnictwa tradycyjnego i na małą skalę oraz monitorowania starań na rzecz jej wsparcia, aby ułatwić zapobieganie pułapkom ubóstwa, takim jak praca dzieci, niebezpieczne środowisko pracy lub praca niewolnicza, które często występują przy wydobywaniu rzemieślniczym, oraz konfliktom towarzyszącym działalności górniczej prowadzonej na małą skalę; wzywa również UE i państwa członkowskie do wspierania państw rozwijających się zarówno na poziomie krajowym, jak i lokalnym poprzez udostępnianie analiz eksperckich na temat zrównoważonych praktyk wydobywczych, zwiększonej efektywności zasobów, ponownego wykorzystywania i recyklingu;

Wtorek, 13 września 2011 r.

46. wzywa Komisję do oszacowania skali zapotrzebowania na mechanizm magazynowania kluczowych surowców, a zwłaszcza pierwiastków ziem rzadkich, który umożliwiłby spółkom europejskim dostęp do strategicznych surowców wykorzystywanych w sektorze ochrony środowiska, służbie zdrowia, przemyśle zbrojeniowym i zaawansowanych technologii oraz ochronę przed naciskami monopolu i wzrostem cen; podkreśla, że rola UE w każdym programie magazynowania powinna być ograniczona do opracowania ram prawnych i nadzoru regulacyjnego;

Sprawiedliwe i zrównoważone dostawy surowców na szczeblu międzynarodowym

47. odnotowuje wzrastającą liczbę przypadków ograniczeń w handlu oraz zakłóceń konkurencji w handlu surowcami; wzywa Komisję do konsekwentnego monitorowania kwestii ograniczeń w imporcie lub eksporcie oraz zajęcia się nią na szczeblu regionalnym, wielostronnym oraz dwustronnym; środki zakłócające handel, dotyczące surowców przemysłowych, a zwłaszcza kluczowych surowców, muszą być w pełni zbadane i mogą skutkować dalszymi krokami prawnymi w ramach WTO; wzywa WTO do ścisłego monitorowania wpływu ograniczeń przywozowych i wywozowych i w związku z tym popiera utworzenie w ramach WTO narzędzia monitorowania taryfowych i pozataryfowych barier w handlu surowcami i pierwiastkami ziem rzadkich oraz utworzenie w ramach G20 Rady ds. Stabilności Surowców i Pierwiastków Ziemi Rzadkich; wzywa Komisję do wykorzystania wszystkich międzynarodowych kontaktów, w tym służb dyplomatycznych, w celu poprawienia stosunków z państwami i regionami dostarczającymi surowce i surowce kluczowe, a tym samym do usprawnienia międzynarodowego handlu surowcami, zwłaszcza kluczowymi; przyjmuje z zadowoleniem zamiar UE dotyczący kontynuowania aktywnej dyplomacji w zakresie surowców, która obejmuje takie dziedziny polityki jak polityka zagraniczna, handlowa, ochrony środowiska i rozwoju oraz promuje i wzmacnia zasady demokratyczne, prawa człowieka, stabilność regionalną, przejrzystość i zrównoważony rozwój; uważa, że konkretne priorytetowe działania i kompleksową strategię na rzecz stabilnych dostaw pierwiastków ziem rzadkich należy wdrożyć jak najszybciej; wzywa Komisję do zaangażowania europejskich podmiotów zainteresowanych pierwiastkami ziem rzadkich w planowanie tych działań;

48. uznaje zasadność praw rządów i parlamentów krajów rozwijających się do prowadzenia polityki i regulowania inwestycji zagranicznych w interesie publicznym, w konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim, w taki sposób, by inwestorzy zagraniczni korzystnie oddziaływali na lokalną gospodarkę, tworzyli krajową wartość dodaną i sprzyjali rozwojowi; podkreśla, że strategia UE w zakresie surowców nie powinna stawać na przeszkodzie temu prawu;

49. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE na rzecz popierania zrównoważonego handlu surowcami z krajami trzecimi (np. w ramach FLEGT);

50. podkreśla konieczność ustanowienia jasnych reguł współpracy w obszarze handlu surowcami pomiędzy wszystkimi uczestniczącymi w wymianie stronami (producenci, eksporterzy, kraje tranzytowe, importerzy);

51. wzywa Komisję, aby dopilnowała spójności między polityką rozwojową a inicjatywą na rzecz surowców, przy czym unijna polityka surowcowa powinna w pełni uwzględniać zrównoważony wzrost gospodarczy w krajach rozwijających się i być spójna z nadrzędnym celem wyeliminowania ubóstwa, jak zapisano w art. 208 TFUE; podkreśla, że silne wsparcie rozwoju gospodarczego, społecznego i w dziedzinie ochrony środowiska państw bogatych w surowce mogłoby pomóc im w tworzeniu solidnych i demokratycznych instytucji, które zapewnią obustronne korzyści zarówno dla krajów eksportujących, jak i importujących; apeluje zatem, aby przyszłe umowy z krajami partnerskimi eksportującymi surowce zawierały klauzule dotyczące praw człowieka i demokratyzacji; jest przekonany, że UE powinna także wspierać kraje rozwijające się w dywersyfikacji gospodarek, ograniczaniu zależności od eksportu surowców i zwiększaniu wartości ich produktów poprzez krajową produkcję i przetwarzanie na miejscu; wzywa Komisję, by opracowując nowe instrumenty działań zewnętrznych na okres po 2013 r., włączyła środki wspierające dobre rządy i zrównoważone górnictwo do programów na rzecz stabilności demokratycznej i gospodarczej państw niestabilnych, które są dostawcami surowców;

Wtorek, 13 września 2011 r.

52. uważa, że zapewnienie zasobów leży w gestii przedsiębiorstw; zdaje sobie sprawę z problemów MŚP w zdobywaniu surowców; w związku z tym zwraca się do Komisji o rozważenie, jak można byłoby niefinansowo wesprzeć takie koncepcje, jak europejski holding surowcowy; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o szczegółowe przeanalizowanie działalności japońskiej państwowej spółki JOGMEC;

53. wzywa państwa członkowskie do współpracy ze sobą w ramach europejskiej strategii w zakresie surowców; apeluje, aby strategia ta korzystała z synergii między strategiami gospodarczymi, górniczymi, przemysłowymi i międzynarodowymi i służyła zapewnieniu ochrony dostaw materiałów strategicznych;

54. wzywa Komisję do oceny wyniku sprawy prowadzonej w ramach WTO przeciw Chinom oraz do skorzystania w przyszłości z mechanizmów dostępnych w ramach WTO, w stosownych przypadkach;

55. podkreśla znaczenie stosunków UE-Afryka oraz porozumienie z Addis Abeby z czerwca 2010 r.; podkreśla, że partnerstwo to musi być oparte na obopólnym interesie; zaznacza, że w przypadku promowania zrównoważonych metod wydobycia ważna jest wymiana najlepszych praktyk w zakresie prawidłowego zarządzania, zwiększania efektywności gospodarowania zasobami, ponownego wykorzystania i recyklingu, zarządzania odpadami przerobczymi i skałami płonnymi, rekultywacji starych kopalń, bezpieczeństwa i higieny pracy pracowników oraz eliminowania pracy dzieci; wskazuje, że Unia Afrykańska w dokumencie dotyczącym wizji górnictwa afrykańskiego stwierdziła, że państwa Afryki dotychczas nie były w stanie skorzystać z przewagi konkurencyjnej w obszarze zasobów naturalnych, w związku z czym należy rozważyć środki zapewniające czerpanie zysków z zasobów naturalnych dla populacji państw bogatych w surowce;

56. podkreśla znaczenie współpracy dwustronnej w sprawie surowców, takiej jak współpraca UE i Unii Afrykańskiej w czerwcu 2010 r., a także zachęca do czynienia dalszych starań w ramach wspólnego planu działania Afryka-UE na lata 2011-2013; apeluje o rozwijanie podobnej współpracy z innymi krajami będącymi głównymi producentami kluczowych surowców; proponuje, jako jeden z konkretnych celów polityki w zakresie surowców, dywersyfikację źródeł dostaw niektórych surowców – od których uzależniony jest import UE – począwszy od południowo-wschodniej Azji, przez Amerykę Łacińską i po Afrykę;

57. z zadowoleniem przyjmuje podejście do planu działania, którego celem jest zapewnienie przeszkolenia z najlepszych praktyk w negocjowaniu umów na wydobycie minerałów i propagowanie współpracy naukowej w sektorze wydobywczym, poza propagowaniem dobrych rządów obejmujących przejrzystość;

58. ubolewa nad faktem, że w komunikacie nie wymieniono innych regionów lub państw; uważa, że należy poszukiwać alternatywnych źródeł surowców, aby uniknąć uzależnienia Europy od ograniczonej liczby krajów; w tym celu wzywa Komisję do promowania innych obustronnie korzystnych partnerstw z krajami i regionami bogatymi w zasoby naturalne; uważa, że UE powinna oferować partnerstwa obejmujące infrastrukturę, dzielenie się wiedzą i „trójkąt zasobów”; wzywa UE do wsparcia krajów rozwijających się bogatych w zasoby w dążeniu do pogłębiania ich wiedzy geologicznej, górniczej i w zakresie przetwarzania minerałów; proponuje w tym kontekście ustanowienie współfinansowanych katedr na wydziałach geologicznych; wzywa Komisję do prowadzenia nadzoru międzynarodowych porozumień zawieranych przez państwa bogate w surowce z państwami spoza UE, wiążących się z wyłącznym dostępem do surowców, oraz do zapewnienia sprawiedliwego dostępu do tych zasobów i zadbania o funkcjonowanie międzynarodowych regulacji handlowych;

59. jest zaniepokojony faktem, że nie określono jeszcze strategii współpracy i dialogu z Chinami i innymi kluczowymi partnerami międzynarodowymi; podkreśla potrzebę prowadzenia dialogu technologicznego i handlowego z Chinami; wzywa Komisję do zbadania tego, jak projekty pilotażowe dotyczące zrównoważonego wydobycia i przetwarzania minerałów, wydajnego gospodarowania zasobami, możliwości zastąpienia i recyklingu kluczowych surowców mogłyby zaistnieć w ramach współpracy z Chinami z korzyścią dla obu stron; zdecydowanie popiera podobne dialogi dwustronne w istotnych kwestiach dotyczących surowców z innymi kluczowymi dostawcami, jak kraje BRICS, którzy posiadają i wykorzystują znaczne ilości surowców; wzywa Komisję do podobnego potraktowania problemu surowców w europejskiej polityce sąsiedztwa;

Wtorek, 13 września 2011 r.

60. uważa, że strategia UE w zakresie surowców powinna z jednej strony odzwierciedlać różnice pomiędzy gospodarkami rozwiniętymi a głównymi gospodarkami wschodzącymi, a z drugiej – pomiędzy gospodarkami rozwiniętymi a krajami najsłabiej rozwiniętymi;

61. podkreśla, że kwestia dostępu do surowców powinna zostać następnie ujęta w środkach politycznych na rzecz budowania pokoju i zapobiegania konfliktom, jako że w niektórych regionach ponownie wystąpiła znaczna liczba konfliktów;

62. zgadza się, że polityka rozwojowa ma znaczenie w pomaganiu państwom w przekształcaniu ich dużych zasobów w trwałą wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu, między innymi poprzez usprawnienie zarządzania i przejrzystości; podkreśla fakt, że polityka rozwojowa, włączając w to ogólne preferencje taryfowe (GSP), nie stanowi narzędzia polityki w zakresie surowców, ale uważa, że może ona znacznie wspierać europejską politykę w zakresie surowców; apeluje zatem do Komisji o zapewnienie spójności między nimi; z zadowoleniem przyjmuje włączenie do umów handlowych UE jasno sprecyzowanych gwarancji dotyczących niedyskryminacyjnego dostępu do rynku surowców oraz uznanie ich za warunek członkostwa w WTO; zgadza się jednak, że umowy handlowe powinny umożliwiać odpowiedni stopień elastyczności, by wesprzeć kraje rozwijające się w tworzeniu powiązań między przemysłem wydobywczym a przemysłem lokalnym; uważa, że konieczne jest respektowanie suwerenności surowcowej państw, i w tym kontekście zwraca się do Komisji o przyjęcie bardziej umiarkowanego stanowiska w sprawie podatków wywozowych w krajach rozwijających się poprzez zastosowanie zróżnicowanego podejścia uwzględniającego uwarunkowania w poszczególnych krajach, tak aby cele rozwojowe i uprzemysłowienie krajów rozwijających się nie były zagrożone; podkreśla, że wolny i sprawiedliwy handel ma znaczenie dla rozwoju światowego sektora surowców i tworzenia dobrobytu we wszystkich społeczeństwach; zauważa, że zysk z surowców może odgrywać decydującą rolę w stwarzaniu krajom najsłabiej rozwiniętym odpowiednich warunków do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;

63. wyraża zaniepokojenie faktem, że poprawiona inicjatywa na rzecz surowców nie odnosi się do GSP i GSP+ ani nie zawiera propozycji alternatywnych zachęt handlowych w zamian za propagowanie poszanowania praw człowieka, norm środowiskowych, niedopuszczanie do zatrudniania dzieci i wsparcie reform wewnętrznych dla krajów, które pozostaną poza zakresem obowiązywania tych systemów; wzywa Komisję, by wspierała i zachęcała do podejmowania inicjatyw na rzecz dywersyfikacji gospodarek krajów rozwijających się, które w znacznym stopniu zależne są od surowców;

64. wzywa Komisję do wsparcia krajów rozwijających się w przewyżnianiu asymetrii informacyjnej dotyczącej negocjowania umów w sprawie surowców i ich wydobycia poprzez działania budujące potencjał i do pomocy w negocjacjach nad transferem technologii, zarówno na szczeblu krajowym, jak i w społecznościach lokalnych;

65. podkreśla rolę, jaką społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw odgrywa pod kątem zgodności z granicą z wysokimi normami środowiskowymi, społecznymi i pracy oraz stosowania najlepszych dostępnych technologii; uważa, że normy te powinny być propagowane za pośrednictwem odnośnych forów, takich jak G8 i G20, WTO, OECD, UNCTAD i UNEP, międzynarodowy panel na rzecz zrównoważonej gospodarki zasobami zorganizowany w ramach UNEP, międzynarodowe grupy badawcze ds. metali i inne organy; pochwała w tym kontekście pozytywny wkład poprzez program ONZ „Global Compact”; wzywa przedsiębiorstwa UE do opracowania odpowiedniego kodeksu postępowania dla przedsiębiorstw prowadzących działalność w krajach trzecich i oparcia ich działalności o wytyczne OECD dla korporacji wielonarodowych i ISO 26000; wzywa Komisję do przedsięwzięcia środków zapewniających zgodność z normami społecznymi, środowiskowymi i dotyczącymi pracy przez europejskie spółki wydobywające surowce w państwach trzecich; wzywa Komisję, aby przedłożyła własny wniosek dotyczący sprawozdawczości dotyczącej minerałów z regionów ogarniętych konfliktami, prowadzonej z podziałem na poszczególne kraje, i aby nałożyła na spółki wydobywcze wiążący prawnie obowiązek ujawniania dochodów dla każdego projektu i kraju, w którym inwestują, na wzór amerykańskiej ustawy Dodda-Franka; popiera Inicjatywę na rzecz Przejrzystości w Przemysle Wydobywczym (EITI) i światową sieć „Publish What You Pay” (Opublikuj, ile płacisz); uważa, że te normy powinny mieć zastosowanie w szczególności do projektów otrzymujących pomoc finansową z UE, np. środki z EBI; apeluje do UE o zbadanie, w jaki sposób można zapobiegać importowi minerałów wydobywanych nielegalnie lub pochodzących z nielegalnego handlu; zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości zastosowania w tym kontekście technologii identyfikacji (ang. fingerprinting) oraz o wspieranie projektów pilotażowych opartych na doświadczeniach z „odciskiem koltanowym”; wzywa EBI do regularnego przeprowadzania analizy potencjalnych skutków pożyczek udzielanych przemysłowi wydobywczemu;

Wtorek, 13 września 2011 r.

66. wyraża swe głębokie zaniepokojenie licznymi, dobrze udokumentowanymi przypadkami unijnych przedsiębiorstw, które naruszają normy środowiskowe i normy prawa pracy oraz prawa człowieka;

67. przypomina, że inicjatywy w zakresie przejrzystości w sektorze wydobywczym w istocie sprzyjają przedsiębiorczości, mogą zapewniać bezpieczeństwo prawne oraz trwałe i długoterminowe partnerstwo i mogą działać jako zabezpieczenie przed ponownym otwarciem negocjacji czy wydalaniem; zauważa, że istnieją wyzwania, które trzeba podjąć, i że niektóre umowy wymagają poufności, jednak mimo to powinny one podlegać publicznej kontroli; zauważa, że projekt ghańskiej ustawy o zarządzaniu dochodami z ropy naftowej (ang. Petroleum Revenue Management Bill) to dobry przykład zachowania pewnego stopnia poufności, przy jednoczesnym utrzymaniu kontroli parlamentarnej;

68. uważa, że przedsiębiorstwa UE powinny ponosić w swoich krajach odpowiedzialność prawną za wszelkie łamanie praw człowieka, norm środowiskowych lub podstawowych norm MOP w dziedzinie pracy przez swoje zagraniczne filie i oddziały, nad którymi sprawują kontrolę;

69. zwraca się do EBI i Komisji o dokładniejsze zbadanie przed podjęciem decyzji dotyczących wsparcia sektora wydobywczego w krajach rozwijających się, czy planowane projekty przyczynią się do likwidacji ubóstwa, trwałego rozwoju i wzrostu gospodarczego przynoszącego korzyści całemu społeczeństwu;

70. wyraża zaniepokojenie utrzymującym się handlem i wykorzystywaniem surowców mineralnych pochodzących ze stref konfliktu, których eksploatacja prowadzi do nadużyć oraz do niedopuszczalnej działalności niezgodnej z prawem; wzywa Komisję, ESDZ, Radę i państwa członkowskie do uwzględnienia tej sytuacji w ramach ich stosunków z krajami trzecimi; wzywa Komisję i kraje będące strategicznymi dostawcami UE do wspólnego rozwijania skutecznych systemów identyfikowania surowców od momentu ich importu aż po recykling lub unieszkodliwienie odpadów oraz wprowadzenia systemu wzajemnej certyfikacji surowców i łańcuchów handlowych (ang. Certified Trading Chains), żeby można było zagwarantować sprawiedliwy handel oraz w szczególności zapobiegać nadużyciom w odniesieniu do handlu surowcami pochodzącymi z regionów kryzysowych; wzywa Komisję do współpracy z właściwymi instytucjami międzynarodowymi (ONZ, OECD, MOP) w celu ustalenia sprawdzonych wzorców w zakresie certyfikacji i podjęcia działań w kierunku ich harmonizacji;

71. podkreśla, że rynki finansowe mogą odgrywać ważną rolę w zabezpieczeniu przed ryzykiem, na jakie są narażeni zarówno producenci, jak i konsumenci surowców i produktów podstawowych; wzywa Komisję do podjęcia niezbędnych środków, żeby zapewnić przejrzystość na rynkach surowców i zdecydowanie przeciwdziałać nieuzasadnionej spekulacji surowcami, która prowadzi do nadużyć na rynku surowców, jeżeli okaże się to konieczne w oparciu o dogłębną analizę empiryczną; należy tu również uwzględnić odpowiednie inicjatywy w ramach negocjacji G8 i G20;

72. jest zaniepokojony wpływem rynków instrumentów pochodnych na zmiany cen surowców; wyraża przekonanie, że należy skuteczniej kontrolować pozagiełdowe rynki instrumentów pochodnych; w tym kontekście popiera środki takie jak wzmocnienie przejrzystości pozagiełdowych instrumentów pochodnych pod nadzorem Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych; wyraża przekonanie, że takie środki mogą zwiększać poczucie bezpieczeństwa wśród inwestorów i MŚP, jak również wpłynąć na pewność planowania wśród europejskich producentów;

73. z zadowoleniem przyjmuje prace nad surowcami i stabilnością prowadzone w ramach OECD, G8 oraz G20 i podkreśla potrzebę kontynuowania dialogu na temat surowców w ramach G20 w celu opracowania wspólnych perspektyw; ponadto przyjmuje z zadowoleniem fakt, że członkowie grup G8 i G20 wyrażają chęć walki z niestabilnością cen surowców, i apeluje o opracowanie konkretnych środków na rzecz ograniczenia spekulacji w tej dziedzinie; wzywa Komisję do propagowania prac OECD nad skutkami ograniczeń wywozowych i wykorzystania ich jako narzędzia politycznego; popiera włączenie do tych dyskusji stron niebędących członkami OECD; wzywa do ustanowienia strategicznej współpracy dotyczącej

Wtorek, 13 września 2011 r.

kluczowych surowców między UE, USA i Japonią, dążącej do ustanowienia „światowego nadzoru nad surowcami” poprzez dzielenie się danymi na temat popytu i podaży, wspólne prognozy, zachęcanie do wymiany najlepszych wzorców, specjalistycznej wiedzy technologicznej i patentów, analizowanie łańcuchów dostaw, badanie możliwości utworzenia wspólnych strategicznych zapasów oraz opracowanie wspólnych projektów badawczo-rozwojowych; jest zdania, że kwestie te powinny stanowić część programu kolejnych szczytów UE-USA; wzywa Komisję do wspierania dyplomacji dwutorowej (ang. Track-II dyplomacy) w zakresie surowców poprzez wsparcie wymiany między organizacjami pozarządowymi, środowiskiem akademickim i ośrodkami analitycznymi w UE z jednej strony, a krajami dysponującymi pożądanymi zasobami z drugiej strony; wzywa Komisję do organizowania regularnych wydarzeń dotyczących surowców, takich jak organizowane przez przedsiębiorstwo JOGMEC „targi metalowe”, we współpracy z innymi krajami dysponującymi pożądanymi zasobami; nakłania ponadto Komisję do zbadania wykonalności międzynarodowej inicjatywy statystycznej w sprawie kluczowych surowców w oparciu o przykład Joint Organisations Data Initiative (JODI) oraz sprawdzenie, czy międzynarodowy pakt w sprawie metali może być przydatnym narzędziem; wzywa Europejską Agencję Obrony do udziału, zgodnie z art. 42 ust. 3 TUE, w określaniu środków wzmacniających bazę przemysłową i technologiczną sektora obrony w odniesieniu do surowców.

Produkty rolne i rynki towarowe

74. popiera przedstawioną przez Komisję analizę w odniesieniu do produktów rolnych w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego na świecie, w obliczu malejących światowych rezerw żywności, wzrastającej liczby ludności i szerzącego się głodu, a z perspektywy rynkowej podkreślając poważną niestabilność cen żywności i pasz, niedoskonałości łańcuchów żywnościowych i paszowych oraz możliwość poważnego wpływu instrumentów finansowych i zachowań spekulacyjnych na brak stabilności i zaleca jej odpowiednie rozważenie; przypomina, że wśród krajów szczególnie podatnych na wzrost cen żywności znajdują się cztery państwa członkowskie UE;

75. domaga się poświęcenia szczególnej uwagi zasadniczej niepewności wokół coraz silniejszego wzajemnego oddziaływania pomiędzy zmianami cen towarów energetycznych i nieenergetycznych, zwłaszcza żywności;

76. podkreśla w ślad za Komisją, że społeczność międzynarodowa musi przyjąć długofalowe skoordynowane podejście na rzecz światowego bezpieczeństwa żywnościowego, obejmujące zwiększenie nakładów na badania i inwestycje w sektorze rolnym w krajach rozwijających się, w szczególności przez wyznaczenie priorytetów polityki rozwoju na rzecz zwiększenia odporności na wstrząsy na rynku żywności oraz zdolności dostosowywania się do nich;

77. popiera wysiłki podjęte niedawno przez grupę G20 w reakcji politycznej na niestabilność cen na rynkach żywności i rynkach rolnych, w tym szerszą wymianę informacji w zakresie przewidywanej produkcji żywności oraz podkreśla potrzebę większej przejrzystości i bardziej terminowego informowania w zakresie rezerw i zapasów produktów żywnościowych;

78. z zadowoleniem przyjmuje podpisany przez 48 krajów wspólny komunikat przyjęty w dniu 22 stycznia 2011 r. na 3. berlińskim szczycie ministrów rolnictwa, w którym wezwano do poprawy zdolności rynków rolnych w zakresie prawidłowego funkcjonowania i podkreślono znaczenie handlu w osiąganiu równowagi pomiędzy poszczególnymi podmiotami na rynkach rolnych oraz w poprawie dostępu rolników do surowców i energii;

79. zwraca się do Komisji o przygotowanie sprawozdania w sprawie rozporządzenia dotyczącego finansowych instrumentów pochodnych i towarów, które pozwoliłoby ocenić, czy w związku ze specyfiką sektora należy przyjąć oddzielne rozporządzenie w odniesieniu do towarów rolnych; popiera przedstawiony niedawno przez Komisję wniosek w sprawie rozporządzenia dotyczącego pozagiełdowych instrumentów pochodnych oraz konsultacji publicznych w zakresie dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych; wyraża przekonanie, że należy bezzwłocznie zająć się przypadkami nadmiernych spekulacji, nieprawidłowości i nadużyć na rynkach instrumentów pochodnych;

Wtorek, 13 września 2011 r.

80. wzywa Komisję do jak najszybszego zaproponowania konkretnych działań na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego i rozwiązywania problemów niestabilności rynku oraz zwiększenia wydolności rynków instrumentów pochodnych na surowce rolne w oparciu o trwałą odpowiedzialność ogólną;

*

* *

81. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Rybołówstwo na Morzu Czarnym

P7_TA(2011)0365

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2011 r. w sprawie bieżącego i przyszłego zarządzania rybołówstwem na Morzu Czarnym (2010/2113(INI))

(2013/C 51 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi dotyczącej reformy wspólnej polityki rybołówstwa ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 21 października 2010 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej – ocena dokonanych postępów i nowe wyzwania ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1256/2010 z dnia 17 grudnia 2010 r. ustalające uprawnienia do połowów w odniesieniu do niektórych stad ryb, mające zastosowanie na Morzu Czarnym w 2011 roku ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej zatytułowany „Zintegrowana polityka morska Unii Europejskiej” (COM(2007)0575),
- uwzględniając Konwencję o ochronie Morza Czarnego przed zanieczyszczeniem z 1992 r. (konwencja bukaresztańska) i jej protokoły,
- uwzględniając deklarację ministerialną o ochronie Morza Czarnego z 1993 r. (deklaracja odeska),

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 37.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0025.

⁽³⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 15.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0386.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 343 z 29.12.2010, s. 2.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 50.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.